

Men nu tog Max Bernhardt Ordet. I Tilslutning til sin Kompagnons Bemærkninger optog han Spørgsmaalet Oberst Bjerregrav til Forhandling. Henvendt til Per sagde han i sin uforanderligt spøgefulde Tone:

„Det er jo særdeles uheldigt, at Obersten og De, efter hvad vi hører, engang har været i Totterne paa hinanden . . . ja rimeligvis ikke bogstaveligt, da Oberster jo plejer at være skaldede.“

Der blev smilet rundt om Bordet, og den unge Hr. Sivertsen opslog en æselsagtig Skryden, der gjorde Per bleg om Munden.

„Jeg finder det, som sagt, uheldigt,“ fortsatte Max Bernhardt, „fordi Oberst Bjerregrav ubetinget er den af vore mere kendte Sagkyndige, der vil kunne tjene Sagen bedst . . . ikke at tale om, at han vilde være besværlig, maaske farlig at have til Modstander. Nu har vi jo imidlertid — som De veed — faaet Oberstens Løfte om Tilslutning paa den Betingelse, at de indledende Skridt til et Samarbejde bliver gjort fra Deres Side, — hvad vel, naar hans Alder og sociale Stilling tages i Betragtning, ikke kan siges at være nogen urimelig Fordring.“

Alles Øjne var under denne Tale bleven rettet forventningsfuldt mod Per, hvis Holdning efterhaanden havde vakt nogen skjult Raadvildhed mellem de forsamlede Herrer. Han lod dem ikke vente paa Svaret.

„Jeg vil absolut protestere mod enhver Slags Formynderskab,“ sagde han. „Jeg har udarbejdet Planen uden fremmed Assistance og ønsker heller ikke fremtidig nogen sideordnet Medarbejder.“

Ivan sank stille sammen som en hjerteskuet Fugl. Ogsaa gennem de andre Herrer gik der et Stød